

DOUĂ LEGI?

“...nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, dela care vin toate lucrurile...” 1 Corinteni 8:6.

Toate ființele își obțin existența de la Dumnezeu. Cel care a creat și care susține toate lucrurile cu siguranță are dreptul să guverneze și să controleze toate lucrurile. Datorită acesteia El este reprezentat în Scripturi ca marele Dătător de Lege, care este capabil să salveze sau să distrugă (vezi Iacov 4:12). Având existența derivată din bunăvoința Creatorului, toate creaturile inteligente sunt responsabile conducerii Sale. Din toată creațiunea pământească a lui Dumnezeu, doar ființele umane sunt capabile de a distinge între bine și rău. Astfel noi suntem plasați sub controlul Legii morale.

Avându-ne existența de la o Ființă de o puritate infinită, noi am fost o dată inocenți, puri și dreți. La început noi am fost o dată ființe supuse lui Dumnezeu – singurul nostru Autor și Stăpânitor. În acest timp Dumnezeu nu S-a prezentat omului în poziția unui Mântuitor sau Răscumpărător; pentru că atunci noi n-am avut nevoie de iertare pentru păcate.

Pentru că noi datorăm totul lui Dumnezeu, noi, ca indivizi, suntem sub obligația cea mai înaltă pentru a-L iubi suprem și cu toată inima. Însă deasemenea este o altă obligație la fel de impotantă. Alte ființe umane împărtășesc aceleași drepturi ca și noi, ca creaturi ale lui Dumnezeu. Deaceia noi trebuie să ne iubim aproapele nostru ca pe noi înșine. Aceste două mari precepte formează suma întregii Legi morale.

Prin a dăruii ascultare primei porunci ale acestor două precepte, umanitatea nu poate să aibe alți dumnezei înaintea Domnului; și nici nu ne putem face sau să ne închinăm la idoli; nici nu putem vorbi despre numele lui Dumnezeu într-o manieră ireverentă; și nici nu putem neglija sfințirea zilei de odihnă a Domnului care a fost pusă deoparte la creațiune ca un memorial al zilei în care Creatorul S-a odihnit.

Deasemenea ne este evidentă datoria noastră către ceilalți oameni. Aceasta cuprinde datoria noastră către părinți și cel mai strict respect pentru viață, castitate, proprietate, caracter și interesele altora.

Legea morală, împărțită astfel în două părți, expuse și exprimate în preceptele celor zece porunci, este de neschimbat în caracterul său deoarece preceptele ei au fost derivate de la marele Dătător de Lege. Existența ei se scurge din relații de nemutat pe care umanitatea le are către Dumnezeu și către ceilalți oameni. Această Lege este standardul pentru dreptate a lui Dumnezeu, și după ce noi am ales să ne răsculăm împotriva lui Dumnezeu a devenit marele test prin care ne este arătat că păcatul este ceva rău (vezi Romani 7:7).

Astfel a fost originea și caracterul preceptelor Legii morale. Proclamarea ei de Dumnezeu Însuși, înainte ca orice parte a Bibliei să fie scrisă, dovedește cu suficiență despre respectul pe care El a pus-o asupra ei. Din însași natura ei a existat de la început cu principiile moralității; de fapt, nu este altceva decât aceste principii morale puse în scris.

Însă a existat un sistem de ale legi care într-adevăr își au originea datorită păcatului, un sistem care nu ar fi existat dacă omul nu ar fi păcătuit. Violarea Legii morale a fost aceea care a dat viața legii ritualurilor și ceremoniilor, care au fost o umbră al unor lucruri bune care trebuia să vină. Dacă omul nu ar fi păcătuit atunci nu ar fi fost nevoie de sacrificiu pentru păcat. În Eden n-a putut exista tipuri și umbre arătând înainte către eliberarea din viitor al păcatului prin moartea lui Hristos, pentru că omul a fost neprihănit și n-a avut nevoie de răscumpărare. Și Dumnezeu nici n-a pus asupra omului înainte de a cădea obligația orânduiriilor carnale, care au privit înainte către timpul de reformațiune; deoarece omul a fost liber și inocent de orice înșelăciune. Atunci trebuie să fi fost o voilare al Legii morale care a cauzat căderea omului!

Motivul așezt de Satana înaintea Evei a fost că ei vor deveni dumnezei dacă vor mânca din acel pom (vezi Geneza 3); și pentru că Adam n-a fost înșelat (vezi 1 Timotei 2:14), este evident că el a ales să urmeze pe soția lui mai degrabă decât să asculte de Domnul. Astfel amândoi au violat prima porunca a Legii morale a lui Dumnezeu.

Astfel, când omul a devenit un păcătos și Dumnezeu a promis mijloace pentru răscumpărare, o a doua relație către Dumnezeu a fost adusă în existență. Omul a fost un păcătos, având nevoie de iertare; și Dumnezeu a fost un Salvator, oferind iertarea. Este clar că legea tipurilor și ceremoniilor, care au ținut înainte spre Hristos, își are originea datorită rebeliunii omului și datorită bunătății infinite a lui Dumnezeu. Dacă omul n-ar fi păcătuț, el n-ar fi avut nevoie de tipuri pentru o viitoare răscumpărare; și dacă Dumnezeu n-ar fi determinat să dea pe Fiul Său să moară, El n-ar fi instituit sistemul sacrificial ținând înainte spre marele eveniment. Deaceea existența unei asemenea legi, este ca o consecință al păcatului; preceptele ei sunt de o natură ceremonială, iar durata ei a fost limitată de marea oferi care a putut să ia păcatul. De la căderea lui Adam până la timpul lui Moise – când acest sistem a fost scris – și până la moartea Domnului nostru, acest sistem tipical de ceremonii a existat ca o umbră al unor lucruri mai bune să vină.

În Noul Testament, noi vedem că moartea Domnului nostru Isus Hristos, ca marele sacrificiu pentru păcat, a fost antitipul, sau ultimul rezultat, în care toate serviciile Levitice au ținut spre aceasta. Preoția Domnului nostru Isus Hristos în sanctuarul ceresc este marele antitip al preoției Levitice (vezi Evrei 8). Înșuși sanctuarul ceresc este merele original după care a fost format sanctuarul pământesc (vezi Evrei 9:23; Exod 25:1-9). Și chivotul legământului lui Dumnezeu din templul Cerului (vezi Apocalipsa 11:19) conține această mare Lege morală. Astfel vedem sub noua dispensațiune sacrificiul real în loc de umbra acesteia, un Mare Preot care slujește personal și face ispășire (iertare și îndepărtare de păcat) pentru tine și pentru mine, și care aude rugăciunile noastre fără să fie nevoie să vizităm sanctuarul în mod personal sau vre-un preot pe acest pământ, și acea Lege, care a fost încălcată de om, înălțată și onorată în același timp când Dumnezeu iartă pe păcătosul pocăit.

Deasemenea vedem că Noul Testament are o abundență de referințe pentru diferența esențială dintre aceste două legi – cea ceremonială și cea morală – iar distincția este făcută clară.

NICI UN MOTIV PENTRU CONFUZIE

Legea morală este numită “legea unei porunci pământesti” (Evrei 7:16); iar despre Legea morală ni se spune, “Noi știm că legea este spirituală” Romani 7:14. Una este aceea pe care Hristos a luat-o din cale la moartea Sa (vezi Coloseni 2:14); cealaltă Lege este “o lege împărătească” despre care Iacov ne spune că este păcat s-o încălcăm (vezi Iacov 2:8-12).

Legea ceremonială este o lege care “din nevoie a fost o schimbare a legii” Evrei 7:12 (tradus din engleză). Legea morală este Legea despre care Hristos spune, “Câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile.” Matei 5:18. O lege a fost “umbra bunurilor viitoare” (Evrei 10:1), și a fost obligatorie “până la o vreme de reformă” Evrei 9:10 (trad. din engleză). Înșă cealaltă a fost un cod moral, despre care Ioan a spus: “Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege.” 1 Ioan 3:4. Una este o povară care nu poate fi purtată (vezi Fapte 15:10); cealaltă este acea “lege a libertății” de care vom fi judecați (vezi Iacov 2:8-12). Legea ceremonială este aceea care Hristos “în trupul Lui, a înlăturat-o” (vezi Efeseni 2:15); iar Legea morală este aceea pe care El n-a venit s-o distrugă (vezi Matei 5:17). Una este numită “orânduiri scrise de mână” “care stătea împotriva noastră, “ care a fost ținută la cruce și luată afară din

cale (vezi Coloseni 2:14). Cealaltă este acea Lege pentru care El a venit s-o onoreze și s-o înalțe (vezi Isaia 42:21). Una a fost o lege temporară care a fost anulată “din pricina neputinței și zădărnicii ei” (vezi Evrei 7:18); cealaltă este o Lege veșnică și de neschimbat care nu poate fi dată la o parte: “Deci, prin credință desfințăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă noi întărim Legea.” Romani 3:31. Una a fost acea lege care a fost un zid de despărțire între Iudei și Neamuri (vezi Efeseni 2:14); cealaltă este acea Lege, lucrarea despre care se spune că și Neamurile au scris-o în inimile lor (vezi Romani 2:14-15). Cea ceremonială este legea poruncilor conținute în orânduiri (vezi Efeseni 2:15); Legea morală este Legea poruncilor lui Dumnezeu, care este datorია întregii omeniri s-o păzească (vezi Ecleasiastul 12:13).

Această Lege morală al celor 10 porunci este adusă în vedere de îngerul al treilea (vezi Apocalipsa 14:9-12). Aceasta este Legea pe carerămășita seminței femeii a păzit-o când balaurul a făcut război cu ea (vezi Apocalipsa 12:17). Această Lege morală va asigura, tuturor acelor care o păzește, dreptul de a intra în Cer și de a mânca din pomul vieții (vezi Apocalipsa 22:14).

Cu siguranță, aceste două legi n-ar trebui să fie confundate. Legea morală a fost înălțată, onorată, stabilită și făcută sfântă, dreaptă, spirituală, bună și împărătească; în timp ce cealaltă a fost pământească, umbroasă, o povară, și a fost anulată, pusă deoparte, pironită la cruce, schimbată și anulată pe baza neputinței și zădărnicii ei.

Este adevărat că preceptele Legii morale sunt răspândite peste tot prin cărțile lui Moise și amestecate cu preceptele legii ceremoniale. Însă aceasta nu poate ca să le includă ca o parte al acestei legi ceremoniale și astfel să fie dată la o parte. Legea morală este la fel de veșnică asemenea lui Dumnezeu, în timp ce legea ceremonială a fost înforțată până când Hristos a murit pe cruce. Aceia care împart drept Cuvântul adevărului nu vor confunda niciodată aceste legi diferite, și nici nu vor aplica Legii împărătești acel limbaj folosit în ce privește orânduiri scrise de mână.

Faptul că cele Zece Porunci sunt un cod moral în ele însăși, se vede din câțiva factori: Dumnezeu le-a rostit cu Însăși vocea Sa; și s-a spus, “și n-a mai adăugat nimic” (vezi Deuteronom 5:22), astfel arătând că El a dat o Lege completă. El Însuși le-a scris pe două table de piatră cu degetul Său, o altă dovadă că aceasta a fost un cod moral complet (vezi Deuteronom 9:9-11). El a făcut ca doar acestea să fie puse sub scunul de îndurare în încăperea a doua a sanctuarului (vezi Exod 30:6; Evrei 9:4-5), o dovadă evidentă că aceasta a fost Legea care a făcut ca ispășirea să fie necesară pentru că a fost încălcată. Iar Dumnezeu numește ceea ce El a scris pe tablele de piatră, o Lege și Porunci (vezi Exod 24:12).

Amândouă legile au avut Sabate, cu toate aceste au fost diferențe clare între ele. Sabatul zilei a șaptea își are originea în Eden înainte de păcat, ca o parte al Legii de nemutat a lui Dumnezeu, și întotdeauna a fost în ziua a șaptea pe care astăzi noi o numim Sâmbătă. În timp ce sabbatele sărbătorilor ceremoniale își au originea după păcat, ca parte al legi ceremoniale, și ar fi putut să i-a loc în orice altă zi a săptămânii. Sabatul zilei a șaptea a fost scris pe piatră de însuși degetul lui Dumnezeu. În timp ce sabbatele ceremoniale au fost scrise pe pânză, sau hârtie, sau piele, de degetul lui Moise. Sabatul zilei a șaptea, împreună cu celelalte 9 porunci, au fost asezate direct în chivot sub scaunul de îndurare unde a fost slava prezenței Sale (vezi Exod 30:6, 40:20, 34), semnificând că ele au trebuit să fie înforțate pentru totdeauna și că au fost de neschimbat. În timp ce sabbatele ceremoniale au fost așezate lângă chivot (vezi Deuteronom 31:26), semnificând că acestea au trebuit să fie înforțate doar temporar până când scopul lor a fost împlinit. În ziua a șaptea a Sabatului nu s-a permis ca mâncarea să fie fiartă și gătită, ci toată mâncarea a trebuit să fie pregătită în ziua a șasea sau numită ziua pregătirii (vezi Exod 16:23). În timp ce în zilele de sabate ceremoniale s-a permis gătită mâncării (vezi Exod 12:14-16). Iar în ziua a șaptea a Sabatului, nici un fel de lucru nu s-a putut face – nici chiar lemne nu s-au putut aduna pentru foc pentru pregătirea mâncării (vezi Numeri 15:32-36). În timp ce în zilele de sabate ceremoniale s-a putut lucra în a aduna diferite ramuri sau crengi pentru a face colibele lor (în timpul sărbătorii corturilor) (vezi Leviticul 23:34-40).

Așadar este o diferență clară între porunca a patra de neschimbat al Legii morale a lui Dumnezeu pentru a păzi sfântă ziua a șaptea a Sabatului, și tipurile temporare și umbroase ale sabbatelor legii ceremoniale. Ziua a șaptea a Sabatului a fost “făcut pentru om” înainte ca el să fi căzut în păcat; de aceea n-a putut să fie un tip sau o umbră ținând spre moartea lui Hristos, iar astfel n-a putut să fie ținută pe cruce, ci continuă să arate înapoi la începutul istoriei acestui pământ și spre Creatorul nostru al tuturor. Însă zilele de sabbate ceremoniale, la fel cât și toate celelalte tipuri al economiei Iudaice, au venit în existență după ce omul a căzut și a avut nevoie de un Mântuitor; de aceea ele au fost o umbră ținând înainte spre răscumpărare și au fost într-adevăr pironite la cruce. (vezi Coloseni 2:14).

ȘI ASTĂZI TREBUIE SĂ PĂZIM SABATUL BIBLIEI

Pavel chiar ne spune că poporul lui Dumnezeu trebuie să continue să păzească ziua a șaptea a Sabatului al Legii morale după moartea lui Hristos, însă nu se spune niciunde despre nevoia de a păzi sabbatele ceremoniale sau orice altă zi a săptămânii sfântă!

“Căci într-un loc a vorbit astfel despre ziua a șaptea: ‘Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui.’...Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu. Fiindcă cine intră în odihna Lui, se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale. Să ne grăbim dar să intrăm în odihna aceasta, pentru ca nimeni să nu cadă în aceiași pildă de neascultare.” Evrei 4:4, 9-11.

Ar trebui să fie clar pentru toți care doresc să vadă că darea la o parte a orânduirilor scrise de mână al legii ceremoniale lasă în forță plină fiecare precept al Legii împărătești, și deasemenea că legea umbrelor arătând înainte spre moartea lui Hristos au expirat când aceasta s-a întâmplat. Încălcarea Legii morale a fost aceea care a cauzat ca Mântuitorul Să-și dea viața pentru a te salva pe tine și pe mine din păcat. Astfel sfințirea acestei Legi al celor zece porunci care a continuat și nu a fost schimbată, poate fi judecată după faptul că Dumnezeu a dat pe singurul Său Fiu pentru a-i lua blestemul asupra Lui și să moară pentru încălcarea ei de către noi.

Fie ca noi să ne trezim la datoria noastră și să ne aducem aminte să păzim cu răbdare și credincioșie cele 10 porunci a Legii morale a lui Dumnezeu prin credință în neprihănirea și puterea lui Hristos, ca să putem obține viața veșnică și să fim cu Dumnezeu nostru pentru totdeauna!

“Aici este răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus....

“Ferice de cei ce păzesc poruncile Lui, ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate! Afară sunt câinii, vrăjitorii, curvarii, ucigașii, închinătorii la idoli, și oricine iubește minciuna și trăiește în minciună!” Apocalipsa 14:12, 22:14-15.

Pentru a înrola într-un curs corespondență biblică de GRATIS, pentru mai multă informație vă rog să scrieți la adresa următoare:

“Let There Be Light” Ministries

PO Box 328

Rogue River, OR 97537

U.S.A.

www.LightMinistries.com